

ד. ממזר שנשא⁽⁸⁾ ממזרת, המותרת למזר, ויש לו אח ישראל כשר האסור במזרת.

וכמו כן יש עוד אפשרויות שלא הוזכרו כאן, כגון חמש עשרה נשים עריות, שהן מותרות לבעליהן ואסורות ליבמיהן, וכגון שהיה היבם פצוע דכא, שלא הוזכרו כאן.

כל אלו — מותרות לבעליהן ואסורות ליבמיהן, היות שאין חייבי לאוין עולים ליבום אלא רק לחליצה.⁽⁹⁾

ואלו מותרות ליבמיהן ואסורות לבעליהן:

א. כהן גדול שקידש⁽¹⁰⁾ את האלמנה, האסורה לכהן גדול, ויש לו אח כהן הדיוט המותר באלמנה.

ואילו "המותרות לאלו ולאלו" — הן כל שאר הנשים.

אלו הן הנשים שמותרות לבעליהן, ואסורות ליבמיהן:

א. כהן הדיוט שנשא⁽³⁾ את האלמנה,⁽⁴⁾ שהיא מותרת לכהן הדיוט, ויש לו אח כהן גדול, שהאלמנה אסורה לו.

ב. חלל שנשא⁽⁵⁾ אשה כשירה, ונתחללה על ידי ביאתו, ויש לו אח כהן כשר האסור בחללה.⁽⁶⁾

ג. ישראל שנשא⁽⁷⁾ בת ישראל כשירה, ויש לו אח ממזר, האסור בכשירה.

"זר אצלה מעיקרא", שהרי מותר הוא לה. ולכן למדו שם שכל אשה כשירה, הנבעלת לחלל — נפסלת מדכתיב גבי כהן גדול הבא על האלמנה "ולא יחלל זרעו בעמיו", מקיש זרעו, שהוא חלל, לו [שהוא כהן גדול הבא על אשה הפסולה לו] —

מה הוא פוסל את אשתו האלמנה לכהונה, שהרי נתחללה בכיאת פסול לה, אף זרעו החלל מחלל אשה בכיאתו, ופוסלה לכהונה.

7. הוא הדין אפילו "קידש", ומה שנקט התנא "נשא" — ראה בהערות בתחילת הגמרא על משנה זו.

8. הוא הדין "קידש", והא דקתני "נשא", ראה בהערות בתחילת הגמרא על משנה זו.

9. ראה דברי רש"י בגמרא בעמוד זה בד"ה והא כוליה, ובהערה שם.

10. דוקא קידש, אבל נשאה ובא עליה, נתחללה על ידי ביאתו, ונאסרה אף לאחיו היבם.

אסורות להם אין בעליהן יכולים להקים מהן זרע לעצמם — אפילו הכי, אחיהם מייבמים אותן, ומעמידים להם זרע מהן בכך שמייבמים אותן, כשמתו בעליהן. ריטב"א.

3. הגמרא מפרשת למה אמר "נשא", שמשמע בעל, והרי אפילו אם רק קידשה הרי זו אסורה ליבמה, שהרי את האלמנה קידש.

4. הוא הדין אם נשאה כשהיא בתולה, שהרי נעשית אלמנה במיתתו, והגמרא מפרשת למה תני "אלמנה".

5. דוקא "נשא", שבא עליה וחיללה, אבל "קידש" לא.

6. רש"י כתב הטעם שהיא אסורה לכהן משנבעלה לחלל, משום דכתיב "ובת כהן כי תהיה לאיש זר — היא בתרומת הקדשים לא תאכל".

ותמהו עליו, הרי בגמרא לעיל סט א מבואר שאי אפשר ללמדו מהפסוק הזה, כיון שאינו